

Joan Rosquellas

TEATRE
INFANTIL
MUSICAL

LA
GUERRA
DEL
PALOU

La guerra del Barri del Palou

Escena 1

El matrimoni Taulell creua l'escena i saluda a la senyora Xipell que entra per l'altra costat.

Senyora Xipell: Bon dia per passejar!

Senyora Taulell: Ja ho pot ben dir. Fa un dia fantàstic.

Senyora Xipell: Oh! I amb aquesta pau!

Senyor Taulell: Jo sempre ho he dit. No hi ha res com el barri del Palou! Aquesta calma... aquesta tranquil·litat...

Senyora Xipell: Ja ho pot ben dir. Lluny del brogit del poble.

Senyora Taulell: Tot voltat de natura...

Senyor Taulell: Jo sempre ho he dit. No hi ha res com el barri del Palou!

Apareixen diferents veïns que saluden fins a col·locar-se per cantar i ballar.

Veí: Bon dia!

Veïna: Bon dia!

Veí: Bon dia tinguin tots!

Veïna: Bon dia!

Veí: Bon dia!

Veïna: Bon dia tinguin tots!

Cançó del Barri del Palou

Estem molt feliços de viure al Palou

aquí tot és calma, hi ha poc enrenou.

Podem passejar-nos per carrer dels pous

podem saludar-nos, bon dia senyors!

I quan fa bon temps i volem fer festa al carrer

ens organitzem i tots junts fem tot els possibles per passar-ho bé!

Bon dia, bon dia! Com està vostè?

Passí-ho bé, senyora! Senyor, passí-ho bé!

*Què bé que vivim al rovell del l'ou
què bé que vivim... barri del Palou!*

*I quan fa bon temps i volem fer festa al carrer
ens organitzem i tots junts fem tot els possibles per passar-ho bé!*

*Estem molt feliços de viure al Palou
aquí és tot calma, hi ha poc enrenou.
Podem passejar-nos per carrer dels pous
podem saludar-nos, bon dia senyors!*

Escena 2

L'escena buida, per un lateral treu el cap una rata, veu que no hi ha ningú i corre, amb una maleta a la mà, per tot l'escenari examinant-lo. Va al centre i fa un xiulet. Apareix un grup de rates tristes i escanyolides, carregades amb farcells i maletes velles.

Ratú: Ja som al barri de Palou! Em sembla que aquí estarem molt bé.

Ratdós: Vols dir? Aquí hi viuen persones i ja sap que si ens veuen... Cop d'escombra que té "crió"!

Ratú: Ja ho sé que hi viuen persones. Però que vols què fem... No ens podem quedar al camp.

Ratcinc: Sempre hem viscut al camp!

Unes quantes rates: Si! Si! Sempre! Sempre!

Ratrrés: Però ara ja no podem. Què voleu perdre la salut?

Ratquatre: No podem tornar al camp. D'ençà que fumigen els sembrats amb aquells verins no hi ha qui hi visqui. Mireu si no. *(Empeny un parell de ratolins petits.)*

Ratolíns: *(Donen un pas endavant i tussen.)* Ujú! Ujú! *(Tornen enrere.)*

Ratú: Ens hem de quedat aquí!

Ratdós: Sí, però si ens veuen... Cop d'escombra que té "crió"!

Ratcinc: No res. Decidit! Ens quedem aquí.

Ratolina: Sí! Sí! Al barri del Pa tou!

Ratoleta: Al barri del Palou!

Ratolina: Això! Del Pa tou!

Tots: Del Palou!

Ratdós: Sí, però si ens veuen... Cop d'escombra que té "crió"!

Ratú: Au! A buscar una bona llar!

Cançó de les rates

Vi, vidi, vidi, vidivi dua...

Què bé que viurem en aquest barri,

tant bonic, tranquil, sense xivarri.

Ballarem, cantarem, trobarem menjar

i així "jalarem" fins a rebentar!

Hem de repartir-nos per les cases

buscar un cau que estigui a quatre passes

del rebost, ben aprop, ens instal·larem

i després de menjar que bé que dormirem!

Tots es reparteixen per les cases i es fa fosc.

Escena 3

Entra la senyora Taulell amb una escombra a les mans.

Senyora Taulell: Ai! Si us atrapo! Males peces! Ai, si us atrapo!

Senyora Xipell: (*Entrant.*) Què li passa senyora Taulell? Què són aquests crits?

Senyora Taulell: Ai, senyora Xipell. Estic desesperada! Se'm han ficat a casa uns ratolins i tot va d'enrenou. M'estan saquejant el rebost aquests bandarres.

Senyora Xipell: Ratolins diu? Què és estrany... Aquí al Palou mai n'hem tingut d'això.

Senyora Taulell: Doncs cregui'm que em tenen ben farta!

Senyora Xipell: I ara! Si que té un bon embolic... Pobre senyora Taulell. Ratolins... Per sort a casa meva no n'hi tinc. I ara, perdoni però l'he de deixar. Acabo de fer un pastís pel meu marit i vull decorar-lo.

Mentre parlen les dones, de casa de la senyora Xipell surt un ratolí amb un pastís a les mans i s'amaga.

Senyora Taulell: Què celebren alguna cosa?

Senyora Xipell: Si, senyora. Celebrem l'aniversari del meu marit. He fet un pastís deliciós... ja li portaré un trosset perquè el provi.

Senyora Taulell: Ai! No, gràcies. Aquests pastissos són molt bons però engreixen d'allò més.

Senyora Xipell: Ai! No s'ho pensi. Jo els faig lleugers, lleugers, lleugers...

Creua l'escenari, sense que les dones el vegin, el ratolí d'abans amb una panxa molt inflada, molt satisfet i fent rots.

Senyora Taulell: Si és així potser si que el tastaré.

Arriba el senyor Xipell.

Senyor Xipell: Bona tarda, senyores!

Senyora Taulell: Bona tarda! I moltes felicitats, senyor Xipell

Senyor Xipell: Gràcies, gràcies...

Senyora Xipell: Hola estimat! Anem cap a casa que té he preparat una sorpresa.

Senyora Taulell: Una sorpresa molt bona!

Senyor Xipell: Jo sempre ho he dit. M'agraden les sorpreses!

Senyora Xipell: Doncs anem. Adéu senyora Taulell.

Senyora Taulell: Adéu, senyora Xipell.

Surten els tres i al cap d'un moment comencen a aparèixer ratolins que porten menjar.

Trossos de formatge, fruites, embotits, pa... tot molt gran per contrastar amb la seva mida.

s'asseuen a terra i comencen a menjar amb delit mentre és fa fosc.

Escena 4

Els veïns del Palou reunits en assemblea.

Senyor Remull: Estimats veïns, tots sou conscients del greu problema que pateix el nostre barri.

Senyora Taulell: I tant! Això no és pot aguantar!

Senyora Ripoll: Mai, mai havia tingut rates a casa. I ara tinc les més grosses del barri.

Senyora Xipell: Com les més grosses? Vostè no ha vist les meves!

Senyor Xipell: Jo sempre ho he dit. A casa meva es menja molt bé!

Senyora Taulell: Què podem fer? Així no és pot viure!

Tots: No, No és pot viure!

Senyora Taulell: Hem de trobar una solució!

Tots: Una solució!

Senyor Remull: Un moment! Un moment! No perdem la calma! Jo sé la manera de fer fora aquestes rates del dimoni.

Tots: Ah, si?

Senyor Remull: Si senyor! Esperin i veuran. (*Treu un telèfon mòbil, truca i parla.*) Gumersindu! M'escoltes, Gumersindu?

Veü de Gumersindu: Si, l'escolto. I vostè m'escolta a mi?

Senyor Remull: (*Mirant el telèfon i estranyat de sentir la veü fora.*) Gumersindu! Gumersindu, t'escolto molt bé. On ets?

Veü de Gumersindu: Sóc aquí!

Senyor Remull: (*Als altres.*) Què bé que se sent aquests telèfon! Trigaràs molt?

Gumersindu: (*Que surt d'entre caixes caminat d'esquenes al senyor Remull, fins a xocar amb ell i endur-se'n tots dos un gran ensurt.*) No! Si ja estic aquí. Ai!

Senyor Remull: Ai! Quin ensurt! (*Refent-se*) Què? Els has trobat?

Gumersindu: Si. Uns quants.

Senyor Remull: (*Parlant amb solemnitat als veïns.*) Senyors i senyores, aquí tenim la solució al nostre problema de rates!

Senyora Xipell: Qui? Aquest panoli?

Gumersindu: Sense insultar, senyora!

Senyor Remull: No facis cas. Els has portat?

Gumersindu: No penso contestar fins que aquesta senyora no em demani perdó per haver-me insultat.

Senyor Remull: Au, home, au!

Gumersindu: No res. M'ha dit panoli i per aquí no hi passo!

Senyor Remull: Senyora Xipell prometi'n que mai més li dirà panoli a aquest panoli.

Senyora Xipell: Està bé... Ho prometo.

Senyor Xipell: Veus? Tot arreglat!

Gumersindu: Ara si!

Senyor Xipell: Molt bé! I ara, a veure, on són?

En Gumersindu toca un xiulet i entren uns quants gats desfilant en formació militar. Davant va un gat tocant la gaita.

Cançó dels gats

Els gats ja som al barri, podeu dormir tranquils

s'han acabat per sempre rates i ratolins.

Nosaltres farem fora aquests rosegadors

Els lladres que s'emporten les coses del rebost!

*Som forts, som gats de guerra, som molt disciplinats
no hi ha res que ens espanti, nosaltres som els gats!
Nosaltres farem fora aquests rosegadors
Els lladres que s'emporten les coses del rebost!*

*Els lladres que s'emporten les coses del rebost!
Nosaltres farem fora aquests rosegadors!
Els lladres que s'emporten les coses del rebost!
Nosaltres farem fora aquests rosegadors!*

En acabar la cançó, els gats saluden, els veïns aplaudeixen satisfets i es fa fosc.

Escena 5

Quan s'il·lumina l'escena comencen a aparèixer gats perseguint rates amb música de persecució fins que es fa fosc.

Escena 6

Amb l'escena buida entra en Ratú, molt trist i famèlic. A moment entra Rattrés amb moltes precaucions.

Rattrés: No tens por de passejar pel carrer?

Ratú: Si que en tinc... però he de buscar alguna cosa per menjar...

Rattrés: D'ençà de l'arribada d'aquests gats fastigosos se'ns ha acabat la bona vida...

Ratú: Ja ho pots dir... Tant bé que vivíem abans... Però ens han fet fora de les cases i al camp no hi ha res de bo per menjar...

Entra d'esquenes Ratdós amb un tros de formatge.

Rattrés: Ei! Ratdós!

Ratdós té un gran ensurt i corre a amagar-se.

Ratú: No tinguis por, que som nosaltres!

Ratdós: *(Anant cap a ells.)* Ai! Menys mal! Pensava que eren aquells maleïts gats.

Ratú: Com et van les coses?

Ratdós: Molt malament. Jo que tenia por del "cop d'escombra que te crió!"... ara, al costat d'aquests gats del dimoni, l'escombra em cau simpàtica...

Rattrés: Però veig que has trobat menjar...

Ratdós: Aquest trosset de formatge... Teniu, el repartirem.

Ratú i Rattrés: Gràcies!

Ratdós fa tres parts i els tres mengen amb gana. Després comencen a cantar.

Cançó de la pena de les rates

Tenim molta fam...

no tenim menjar...

sempre tenim por de que ens enxampi un gat.

Ens empipen molt...

mai no en tenen prou...

Tant que vivíem tots junts al Palou!

Tenim molta fam...

no tenim menjar...

sempre tenim por de que ens enxampi un gat.

Tant bé que vivíem amb la panxa plena...

Tant bé que vivíem amb la panxa plena...

(Surten capcots).

Escena 7

Entren els gats.

Gatú: Què us havia dit? Es menja bé o no es menja bé en aquest barri?

Gatdós: De conya, tio! (*Fan petar les mans.*)

Gatú: I bé de preu! Total, fer fora aquells ratolins i hala! Tot per a nosaltres!

(Tots riuen.)

Gattrés: Jo em penso que m'he engreixat!

Gatdós: Això és vida!

Poruc: Vols dir què no en fem un gra massa? La gent comença enfadar-se...

Gatú: Què s'enfadin! Hem fet la nostra feina i ara ens la cobrem.

(Tots riuen.)

Poruc: Però potser és massa això de robar tot el menjar.

Gatdós: Robar, robar... Ells ho deixen a la cuina... i nosaltres ens ho trobem!

(Tots riuen.)

Gatú: Tinc una mica de gana... Què us sembla, anem a dinar?

Tots: Si!!!

Surten tots molt contents excepte en Poruc, que va fent que no amb el cap. Es fa fosc.

Escena 8

Els veïns del Palou reunits en assemblea.

Senyor Remull: Estimats veïns, tots sou conscients del greu problema que pateix el nostre barri.

Senyora Taulell: I tant! Això no és pot aguantar!

Senyora Ripoll: Ja no tinc rates a casa... però ara m'hi entren uns gatots que s'ho mengen tot!

Senyora Xipell: Al menys les rates agafaven trossets petits, però ara ja no puc cuinar sense que un gat s'ho cruspeixi!

Senyor Xipell: Jo sempre ho he dit. A casa meva es menja molt bé!

Senyora Taulell: Què podem fer? Així no és pot viure!

Tots: No, No és pot viure!

Senyora Taulell: Hem de trobar una solució!

Tots: Una solució!

Senyor Remull: Un moment! Un moment! No perdem la calma! Jo sé la manera de fer fora aquests gats del dimoni.

Tots: Ah, si?

Senyor Remull: Si senyor! Esperin i veuran. *(Treu un telèfon mòbil, truca i parla.)* Gumersindu! M'escoltes, Gumersindu? Gumersindu!

Gumersindu: *(Entrant.)* Perquè crida, vostè?

Senyor Remull: Et trucava i no em contestaves!

Gumersindo: Ah! És que ara només rebo "guasdaps".

Senyor Remull: *(Parlant amb solemnitat als veïns.)* Senyors i senyores, aquí tenim la solució al nostre problema de gats!

Senyora Xipell: Altre cop aquest panoli?

Gumersindu: Sense insultar, senyora!

Senyor Remull: No facis cas. Els has portat?

Gumersindu: Es clar que si!

Senyor Xipell: Molt bé!

En Gumersindu toca un xiulet i entren uns quants gossos en formació.

Cançó dels gossos

Borda, borda sense parar.

Borda que borda per fer fora els gats.

Borda, borda que amb il·lusió

fem fora del barri tot gat fastigós.

Què bé viuran aquí al barri

aquests veïns tant ben plantats.

Aquests veïns tant ben plantats

què bé que s'ho passaran... sense aquests gats!

Borda, borda sense parar.

Borda que borda per fer fora els gats.

Borda, borda que amb il·lusió

fem fora del barri tot gat fastigós.

I ens guanyarem la simpatia

de tothom que viu al Palou

i tothom que viu al Palou

ens traurà a passejar... amb collar nou!

Borda, borda sense parar.

Borda que borda per fer fora els gats.

Borda, borda que amb il·lusió

fem fora del barri tot gat fastigós!

Escena 9

Quan s'il·lumina l'escena comencen a aparèixer gats perseguits per gossos amb música de persecució fins que es fa fosc.

Escena 10

Entra Ratolina, molt trista i afamada i s'asseu. Al moment entra el gat Poruc que du un farcell, la veu i s'acosta molt a poc a poc per espantar-la.

Poruc: Miau! *(La rata no es mou i només fa un gran sospir.)*

Què, què no t'espantes?

Ratolina: Tinc massa gana per espantar-me.

Poruc: Però, però jo sóc un gat!

Ratolina: Ja ho veig...

Poruc: I no tens por?

Ratolina: *(Negant amb el cap.)* Només tinc gana.

(En Poruc encongeix les espatlles i se'n va. De cop es gira i miola molt fort.)

Miauuu!!

(La rata torna a fer un gran sospir. El gat després de pensar-s'ho treu un tros de fuet del farcell, en fa dos trossos i s'acosta a la rata per donar-li un tros.)

Té, menja.

(La rata, després de dubtar, agafa el fuet i menja amb golafreria.)

Ei, vigila que no et faci mal.

(En Poruc s'asseu al costat de la rata i tots dos mengen.)

Ratolina: Tu ets un gat... perquè m'ajudes?

Poruc: Perquè tenies gana...

Ratolina: I tu no en tens?

Poruc: Molta. Des de que els gossos ens han fet fora del barri, tots els gats passem gana...

Ratolina: I des de que els gats ens van fer fora del barri, totes les rates passem gana...

Silenci.

Poruc: Sempre ha estat així. Els gats espanten les rates i els gossos espanten els gats...

Ratolina: Si... és clar...

Se senten uns lladrucs.

Poruc: Els gossos! Anem!

Tots dos s'aixequen i surten corrents. Al moment entren dos gossos.

Gosú: (*Olorant.*) Mmm... sento ferum de gat! Ferum de gat!

Gosdós: Si! De gat cagat! De gat cagat!

Gosú: Què divertit és això de perseguir gats! Anem!

Gosdós: Anem!

Els dos gossos surten d'escena bordant.

Escena 11

És de nit. Entren dos malfactors amb moltes precaucions. Són dos lladres que porten antifàços, sacs i llanternes.

Lladre 1: Aquest és un bon barri... Em penso que aquí farem l'agost...

Lladre 2: Farem l'agost, je, je!

Lladre 1: Un barri tranquil i sense vigilància...

Lladre 2: Sense vigilància, je, je! (*Se sentes lladrucs de gossos.*) No has dit que no hi havia vigilància?

Lladre 1: Si mai ens ha deturat la policia... uns quants gossos no ens deturaran!

Lladre 2: No ens deturaran, je, je! (*Canviant el to.*) I com ho penses fer? Mira, que venen!

Lladre 1: Molt fàcil. (*Treu uns embotits d'un sac.*) Lligarem els gossos amb llonganisses!

Lladre 2: Amb llonganisses, je, je!

Lladre 1: Ara ho veuràs.

Entren els gossos. El lladre mou les llonganisses davant dels gossos que queden hipnotitzants.

Molt bé. Ara emporta-te'ls i deixe'ls ben lligats.

El lladre 2 agafa els embotits i surt amb els gossos al seu darrera.

He, he! No hi ha res que em faci por! I ara que ningú ens molestarà... a robar a totes les cases!

Cançó dels lladres

Agafem una pistola, la llanterna i gran sac.

i entrant per les finestres, ens dediquem a robar.

No hi ha por de que ens enxampin, perquè no fem cap soroll

i els veïns quan es desperten troben que els hem robat tot!

Quina joia fer-se ric

Ser un lladre és molt bonic!

Ser un lladre és molt bonic!

No hi ha por de que ens enxampin, perquè no fem cap soroll

i els veïns quan es desperten troben que els hem robat tot!

Quina joia fer-se ric

Ser un lladre és molt bonic!

Ser un lladre és molt bonic!

Escena 12

Els veïns del Palou reunits en assemblea.

Senyor Remull: Estimats veïns, tots sou conscients del greu problema que pateix el nostre barri.

Senyora Taulell: I tant! Això no és pot aguantar!

Senyora Ripoll: Mai, mai havíem tingut lladres al barri.

Senyora Xipell: I quins lladres! S'ho emporten tot, tot i tot!

Senyor Xipell: Jo sempre ho he dit. De casa meva s'ho emporten tot!

Senyora Taulell: Què podem fer? Així no és pot viure!

Tots: No, No és pot viure!

Senyora Taulell: Hem de trobar una solució!

Tots: Una solució!

Senyora Ripoll: I a vostè, senyor Remull, que sempre ha trobat solució als nostres problemes, no se li acut res?

Tots: Digui, digui!

Senyor Remull: Un moment. Un moment... Ja saben que ho hem intentat tot. Aquests lladres són terribles. La policia no hi ha manera de que els agafi.

Senyora Taulell: I què podem fer?

Senyor Remull: Si ni els gossos ni la policia els detura he pensat que tal vegada podríem parlar amb ells i donar-s'hi diner perquè deixin de robar. He enviat al Gumersindo a parlar amb ells. Mirin, ja ve.

Gumersindo: (*Entrant. Va en calçotets.*) Bona tarda!

Senyor Remull: Gumersindo! On vas despullat?

Gumersindo: He anat a parlar amb aquells lladregots. Tal com vostè amb va dir, els he preguntat quants diners volen per deixar de robar.

Tots: I què? I què?

Gumersindo: M'han dit... Per què volem diners, si els podem robar? I per demostrar-m'ho, hala! m'han robat a mi tot el que duia...

Senyor Remull: No sé que farem...

Tots: No sé que farem...

Escena 13

Entren els dos lladres amb sacs plens.

Lladre 1: Quin fart de robar! Ja t'havia dit que aquest barri és una delícia.

Lladre 2: Una delícia, eh, eh!

Lladre 1: I que ningú ens deturarà!

Lladre 2: Ningú, eh, eh! Escolta'm de debò que a tu no hi res que et faci por?

Lladre 1: A mi? A mi no hi res d'aquest món que em faci por! Anem!

Lladre 2: Anem, eh, eh!

Entra el gat Poruc.

Poruc: Els lladres! Quina sort que res d'aquest món li faci por... en canvi a mi, em fa por tot...

Ratolina: (*Entrant.*) Hola.

Poruc: (*Espantat, fa un bot.*) Ai! Ah... Ets tu...

Ratolina: Has vist com està el barri... No es veu una ànima pel carrer...

Poruc: I tant. Els veïns estant ben espantats amb aquest lladres.

Ratolina: I pensar que es queixaven de les rates...

Poruc: I pensar que es queixaven dels gats...

Entra un gos molt gras.

Gosú: Ho... hola. (*En Poruc i la Ratolina s'espanten.*) No no tingueu por. No us faré res... Gairebé no em puc moure... De tant menjar botifarres, aquests lladres m'estan matant...

Ratolina: I per què en menges?

Gosú: És que m'agraden molt... però, clar... Tampoc faig la meva feina... Hauria de protegir el barri.

Ratolina: Un barri tant bonic! Si pogués, faria fora aquests lladregots a puntades de peu.

Poruc: (*Decidit.*) Jo també! (*S'ho repensa.*) ...si no fos tant poruc... No com ells. Saps? Diuen que no hi res d'aquest món que els espanti.

Ratolina: (*Pensant-s'ho.*) Què no hi ha res d'aquest món que els espanti? Què no hi ha res d'aquest món que els espanti?... Ja està! Escolta'm, tu coneixes alguna persona que ens pugui ajudar?

Poruc: Em fan molta por les persones...

Ratolina: Llàstima...

Poruc: L'únic en Gumersindo...

Ratolina: Gumersindo?

Poruc: Sí. És un paio que entén els animals i per això li diuen panoli...

Ratolina: Entén els animals?

Poruc: Si. Primer va portar gats al barri i després els gossos.

Ratolina: (*Contenta.*) Doncs ja està! Anem a buscar en Gumersindo! Veniu amb mi! (*Agafa de la mà en Poruc, l'estira i surten tots tres.*)

Escena 14

Passen per l'escena els lladres, molt satisfets, amb sacs plens, i ells absolutament curulls de polseres, anells, diademes, collars, etc., i passejant els gossos lligats amb llonganisses.

Escena 15

Entra Gumersindo seguit de Poruc, Ratolina i Gosú.

Gumersindo: Quina bogeria! De cap manera!

Poruc: Ei, Gumer... què el poruc sóc jo...

Gumersindo: I jo sóc a qui arrencaran les orelles!

Ratolina: Què no t'estimes el barri? Què no vols fer fora aquells lladregots?

Gumersindo: Escolteu. Ja hi vaig anar a parlar una vegada amb aquells païos i vaig tornar a casa en

calçotets!

Ratolina: Però si ara no hi hauràs de parlar amb ells!

Poruc: Va Gumer...

Gumersindo: No em diguis Gumer! Em dic Gumersindo. Encara que també em diuen panoli...

Ratolina: Va! Ens ajudaràs? Si us plau...

Gumersindo: D'acord...

Poruc, Ratolina i Gosú : Visca!

Cançó de la revolta

*No podem permetre estar com estem,
sempre tremolant per uns lladres dolents.
No podem permetre estar com estem...
i ara ho solucionarem!*

*Cal fer alguna cosa per viure millor
que els veïns no poden passar tanta por.
Cal fer alguna cosa per viure millor
aquí al barri del Palou!*

*No podem permetre estar com estem,
sempre tremolant per uns lladres dolents.
No podem permetre estar com estem...
i ara ho solucionarem!*

Peruc: (*Parlant.*) Ei, ei! Un moment, un moment... No podríem arreglar-ho d'alguna manera..?

Ratolina: (*Parlant.*) De cap manera! Anem!

Escena 16

Els lladres dormen a cor que vols. La lluna il·lumina l'escena. El lladre 2 comença a rascar-se i es desperta. Duu una gorra de dormir. Mig adormit s'aixeca a les palpentes. Se sent una veu d'ultratomba.

Veu: Llaaaadreesss... Llaaaadreeesss...

Lladre 2: (*Espantat.*) Qui, qui... qui, qui és?

Veu: Llaadreesss...

Lladre 2: (*Tremolós.*) Ai, la mama... Ai, la mare!

Apareix un fantasma de la mida d'un gat.

Fantasme: Lladregot! Ha arribat el teu moment...

El lladre té un gran ensurt i cau desmaiàt a sobre del lladre 1 mentre el fantasma desapareix.

Lladre 1: (*Despertant-se.*) Què? Què passa? (*Al lladre 2, treien-se'l del damunt.*) Ei, tu! Despertat que has tingut un mal son!

Lladre 2: Ai, Ai! Un fantasma! Un fantasma!

Lladre 1: Quin fantasma? De què parles?

Lladre 2: D'un fantasma enorme! Ai!

Lladre 1: Un fantasma enorme? Com?

Lladre 2: (*Aixeca molt el braç per assenyalar una gran altura però poc a poc va abaixant-lo fins arribar a la mida del gat.*) A... a... així!

Lladre 1: Un fantasma així! I això t'espanta? He! he! he!

Lladre 2: E... era terrible... i les veus, què?

Lladre 1: Quines veus? Au! Anem a dormir que demà hem de robar molt. He, he, he...

Lladre 2: (*No massa convençut.*) Hem de robar molt. He... he...he.

Tornen al llit i s'adormen. Al moment se sent altra vegada la veu d'ultratomba.

Veu: Llaaaadreesss... Llaaaadreeesss...

Lladre 2: (*Espantat i despertant a l'altre lladre.*) Ja hi som! Altre cop! La veu! I després el

fantasma. Segur!

Veu: Llaaaadreesss... Llaaaadreeesss...

Lladre 2: (*Sacsejant-lo*) Desperta't! Ja ve!

Lladre 1: Tranquil! De què tens por? (*Assenyalant l'alçada*) Tens por d'un fantasma així?

Lladre 2: Ai! Ai!

Lladre 1: Ara veuràs! (*S'aixeca d'un salt.*) Vine fantasma, que et fotre un clatellot! Vine!

Entra un fantasma de més de dos metres movent el braços i fent un crit terrible.

Fantasma: Ja sou meus! Ah! Ja sou meus!!!

Els dos lladres, s'abracen tremolant i cridant.

Veniu aquí, lladregots!!!

Els lladregots surten corrents i cridant deixant ben lluny el barri i el poble. Puja el llum i el terrible fantasma és una escala de pintor amb rodes amb un llençol al damunt, sota del quals en Gumersindo, en Poruc, la Ratolina i en Gosú és fan un tip de riure i de cridar Visca!

Escena 17

Reunió dels veïns.

Senyora Taulell: Gràcies a Déu! Ja han marxat aquells maleïts lladres.

Senyor Taulell: Jo sempre ho he dit. No hi res com el barri del Palou!

Gumersindo: I tot gràcies a una rata, un gat i un gos! Els meus amics.

Senyora Xipell: Què diu aquest panoli?

Gumersindo: Si, senyora, panoli! I amb molta honra! Però ha de saber que, entre aquest panoli i els meus amics, hem fet fora els lladres!

Senyor Taulell: Jo sempre ho he dit. Si entre tots ens ajudem poder fer-ho tot!

Veïns: Visca!

Entren tots i canten i ballen.

Cançó final

*Tot el barri és una festa
perquè ens agrada la gresca.
Tot el barri és una festa,
tot el barri del Palou.
Tant si neva com si plou,
visca el barri del Palou,
perquè no hi ha un lloc millor
per viure en germanor!*

*Tot el barri és una festa
perquè ens agrada la gresca.
Tot el barri és una festa,
tot el barri del Palou.*

*Quan arriba un enrenou
aquí al barri del Palou
entre tots hem d'ajudar
i és pot solucionar!*

*Tot el barri és una festa
perquè ens agrada la gresca.
Tot el barri és una festa,
tot el barri del Palou.*

*Rates, gats, homes i gossos
ara som molt bons amics.
i us invitem a venir
si us voleu divertir!*

*Tot el barri és una festa
perquè ens agrada la gresca.
Tot el barri és una festa,
tot el barri del Palou.*

Teló
TELÓ